

Lars Jonung, professor emeritus i nationalekonomi deltar gärna i samhällsdebatten.

FOTO: JOHAN PERSSON

Debatterar corona från sommarstugan

Lars Jonung, professor emeritus i nationalekonomi på Ekonomihögskolan, har under året oförtröttligt svarat på journalisters frågor och kommit med inspel i debatten om corona, från sin karantän i sommarhuset i Kivik.

En del forskare syns mycket i media, vissa inte alls. Varför inte?

– Det finns flera skäl för forskare vid universitetet att hålla sig borta från den mediala scenen. Det är knappast meriterande att debattera i pressen. Istället är det mer attraktivt att satsa på vetenskapliga publikationer som ökar chansen för fast anställning och nya anslag.

– Men jag tycker inte att man ska vara rädd för att delta i debatten. Det ingår som vår tredje uppgift att medverka utanför vår privilegierade sektor. För egen del har det varit lätt eftersom min forskning har fokus på svensk ekonomisk politik med en direkt koppling till den allmänna debatten.

– Till min glädje ser jag många yngre ekonomer – inte minst här i Lund – som i dag är aktiva i media.

Du fyllde 76 nu i september. Vad driver dig att fortsätta delta i samhällsdebatten?

– Mitt samhällsintresse drog mig till nationalekonomin och det driver mig till att fortsätta. Dessutom har det med stigande ålder tillkommit en ny aspekt. Jag har en annan information än yngre debattörer. De har inte fått uppleva professorer eller politiker som Bertil Ohlin, Herbert Tingsten, Ernst Wigforss och Gunnar Sträng. Så jag tänker: på grund av min ålder kan jag nog tillföra något som andra inte kan.

Har du något tips till andra forskare som vill verka för tredje uppgiften?

– Jag vill ge följande råd till yngre forskare: Din forskning berikas om du kan koppla den till något problem i samhället. På så vis skapar du dig också en bredare grund att stå på.

Har du sagt något i media genom åren som du ångrar?

– Till skillnad från många generationskamrater har jag inte vandrat runt på den politiska skalan, utan förblivit i den liberala fåran. Det innebär mindre utrymme för "ånger". Jag har en enkel regel när jag skriver: Kan jag läsa detta om fem–tio år utan att ångra mina formuleringar? Det har hjälpt mig.

Apropå "den liberala fåran" och att du varit rådgivare till dåvarande statsminister Carl Bildt 1992–1994. Har du funderat på att ge dig in i partipolitiken?

– Jag har undvikit det, eftersom att det skulle kräva kompromisser med mina egna ståndpunkter. Jag vill känna mig helt fri när jag tar ställning. Dessutom finns risken att en partipolitisk stämpel används enbart för att avfärda kritik – som en ursäkt för att inte gå i svaromål. Jag arbetade alltså för Carl Bildt som rådgivare utan någon partibok.

Vågar du uttala dig mer i dag? Är du modigare nu än när du var trettio?

– Jag var mer orolig när jag började skriva och befann mig i början av den akademiska karriären. Som professor får man automatiskt en stark självständighet. Nu som pensionär finns inget skäl att vara rädd att uttala sig. I synnerhet eftersom vi som är äldst nog vet bäst!

LOUISE LARSSON